U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Zdeňka Kühna a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **S. S.**, zastoupeného JUDr. Milanem Hulíkem, advokátem se sídlem Praha 1, Bolzanova 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 3. 2011, č. j. 63 Az 3/2010 - 31,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 21. 1. 2010, č. j. OAM-1-410/VL-10-LE-18-2007 (dále jen „napadené rozhodnutí“), rozhodl žalovaný, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Ostravě žalobou; ten ji rozsudkem ze dne 22. 3. 2011, č. j. 63 Az 3/2010 - 31, zamítl.

V odůvodnění rozsudku krajský soud konstatoval, že žalobce opustil zemi původu, jelikož se obával o svůj život poté, co mu bylo vyhrožováno pro jeho účast na protestech v roce 2002 (za řádné vyšetření vraždy buddhistického duchovního) a kvůli tomu, že nosí buddhistické oblečení. V pohovoru nicméně vysvětlil, že muslimové v zemi původu pokřikují na všechny osoby, které jsou oděni do buddhistického oděvu; jedná se o normální společenský jev. Na chování muslimů si nikdy nestěžoval, neboť měl za to, že by muslimové uplatili policii a ta by nic neřešila. Pokud šlo o obavy z pronásledování kvůli účasti na demonstracích v roce 2002, pak žalobce sám potvrdil, že později takové aktivity neopakoval a nebylo mu v této souvislosti nijak ublíženo. Odešel do Indie a poté na Srí Lanku, kde pobýval čtyři roky v buddhistickém klášteře. Do vlasti se vrátil v roce 2006 a

neměl žádné problémy. Vlast ale opět opustil na doporučení známých; cestoval nejdříve do Indie, poté do Ruska a pak do ČR. Krajský soud k tomu uvedl, že pokud měl žalobce po protestech v roce 2002 obavy o svůj život, pak je řešil přestěhováním.

Krajský soud naznal, že žalobce neprokázal, že by v jeho případě byly naplněny azylové důvody podle § 12 zákona o azylu. Ve správním řízení bylo prokázáno, že v zemi původu nedochází k závažným nábožensky motivovaným útokům; policie též úspěšně vyšetřila vraždu buddhistického duchovního, tudíž se žalobcova tvrzení o rezignaci policejních složek na pomoc buddhistům jeví jako nepravdivá. Pokud žalobce uváděl, že měl problém se *santrashi*, bylo ve správním řízení prokázáno, že se jedná o běžné kriminální skupiny, které působí v oblasti žalobcova původu Chittagong, a jejichž činnost vláda potírá. V případě výhrůžek od *santrashi* se žalobce mohl obrátit na policejní orgány, což však neučinil. Krajský soud dále konstatoval, že bylo prokázáno, že domovský stát je schopen a ochoten poskytovat ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmou hrozící ze strany nestátních původců pronásledování. Pokud jde o listiny předložené žalobcem na jednání před soudem, jednalo se o dvě strany denního tisku v bengálském jazyce s fotografiemi protestujících, vojáka se samopalem atd. Krajský soud k těmto důkazním prostředkům uvedl, že fotografie nejsou v přímém vztahu k žalobci a není možné ani zjistit, jakých konkrétních událostí se články týkaly a z jaké doby pocházejí. Stejně tak dokumenty předložené žalobcem ve správním řízení nebylo možno podle krajského soudu hodnotit jako materiály týkající se situace žalobce.

Krajský soud neshledal konečně ani porušení ustanovení správního řádu v intencích žalobcových námitek a ztotožnil se tak se žalovaným, že pro udělení žádné z forem mezinárodní ochrany nebyly shledány relevantní důvody.

Rozsudek napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, v níž uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b), d) soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že je přesvědčen, že důvody, pro které podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, jsou azylově relevantními ve smyslu § 12 zákona o azylu. Namítl, že žalovaný řádně nevyhodnotil uvedené skutečnosti ve vztahu k jednotlivým prvkům institutu *pronásledování* a ve vztahu k prvku *závažné újmy* podle § 2 odst. 7 zákona o azylu. Stěžovatel cituje ustanovení § 2 odst. 7 zákona o azylu, jakož i ustanovení čl. 9 odst. 1 písm. a), čl. 6 a čl. 7 odst. 2 směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany, a trvá na tom, že opustil zemi původu z důvodu obavy z ohrožení života ze strany *santrashi* a osob, jež si činily nárok na půdu, která byla ve vlastnictví Buddhistů. Ve správním řízení ani v řízení před soudem nebyla zpochybněna tvrzení stěžovatele o možném pronásledování, kterému v zemi původu čelil, a proto je pochybením žalovaného, že stěžovatelem uváděné důvody nesprávně vyhodnotil ve smyslu § 12 zákona o azylu.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně

přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že v případě řízení o kasační stížnosti byla soudní ochrana stěžovateli již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany stěžovatele a je podmíněn již zmíněným přesahem jeho vlastních zájmů. Zákonný pojem *přesah vlastních zájmů stěžovatele*, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Pokud jde o jeho výklad, ten byl podán například v usnesení zdejšího soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), dle kterého „*přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.*“ Z tohoto pohledu bylo tedy nahlíženo na jednotlivé uplatněné kasační důvody.

Stěžovatel namítl, že ve správním řízení tvrdil azylově relevantní důvody ve smyslu § 12 zákona o azylu a že žalovaný řádně nevyhodnotil skutečnosti jím uvedené ve vztahu k jednotlivým prvkům institutu pronásledování a k prvku závažné újmy. Dále, bez dalšího, uváděl, že opustil zemi původu z obavy před příslušníky skupiny *santrashi*. K takto obecně formulované námitce se Nejvyšší správní soud nemohl nijak blížeji vyjádřit, neboť stěžovatel neuvádí, co konkrétně žalovaný nesprávně vyhodnotil a proč. Pouhé konstatování stěžovatele, že je přesvědčen, že splňuje podmínky § 12 zákona o azylu, nemůže samo o sobě zpochybnit obsáhlou a podrobnou právní argumentaci žalovaného v napadeném rozhodnutí i krajského soudu v napadeném rozsudku. K obecné argumentaci stěžovatele odkazuje Nejvyšší správní soud zcela na napadené rozhodnutí, v němž žalovaný na str. 5 až 7 podrobným a vyčerpávajícím způsobem vypořádal veškeré skutečnosti stěžovatelem tvrzené a srozumitelným způsobem odůvodnil, proč neshledal důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. K výhradám stěžovatele zpochybňujícím dostatečnost a relevanci skutkových zjištění, lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 – 41, dle kterého „*[p]ovinností správního orgánu je zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené. (...) Povinnost zjistit skutečný stav věci dle ustanovení § 32 správního řádu* [toto ustanovení bylo nahrazeno § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ukládajícím správnímu orgánu zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti – pozn. NSS], *má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl.*“

Prosté odkazy na ustanovení směrnice nelze považovat za řádně formulovaný kasační důvod (§ 106 odst. 1 s. ř. s.), neboť nejsou nikterak provázány se skutkovými tvrzeními. Takto uplatněnou argumentací se proto Nejvyšší správní soud nemohl zabývat.

Pokud stěžovatel v kasační stížnosti odkazoval i na to, že zemi původu opustil pro obavy z osob, které si činí nárok na půdu ve vlastnictví buddhistů, nelze než konstatovat, že k takto uplatněným skutečnostem nemůže Nejvyšší správní soud přihlížet, neboť v tomto smyslu stěžovatel v žalobě ničeho netvrdil (§ 109 odst. 4 s. ř. s.); nejedná se současně o argumentaci, na kterou by bylo možno aplikovat princip *non refoulement*, který posledně zmiňované ustanovení s. ř. s. prolamuje.

Z výše uvedeného je tak zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura zdejšího soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky uplatněné v kasační stížnosti. Za situace, kdy stěžovatel sám žádné konkrétní důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil, nelze než uzavřít, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje jeho vlastní zájmy.

Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost jako nepřijatelnou; proto ji podle § 104a s. ř. s. usnesením odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. července 2011

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu